Під сонцем вечірнім багряняться шиби,
у стрижених парках виблискує листя,
на гаснучім небі, мов мертві риби,
гойдаються хмари свинцево-сріблисті.
Дай руку, кохана. Ми разом ітимем,
втікатимем хутко, немов від погоні,
з провулків, отруєних злістю і димом,
від хат, де лише на вузьких підвіконнях
старанно підливані квітнуть герані —
нудного життя дешевенька окраса,
де в ніч під перини пірнає до рання
вчорашня пихата володарська раса.
Ми йтимем туди, де із плутаних вулиць
дорога врізається в тишу ялинну,
Спішімо, щоб місто чуже призабулось
бодай на хвилину, бодай на хвилину…